

ERNSZT-MUZEUM.

Egy örült, egy csodagyerek és a gazdasági élet egy előkelő, a Nyugat füledt szellemi atmoszférájában közismert és tiszteletreméltó férfiújának tehetőségtelen, de a mindennapi kenyér gondját nem ismerő gyermeke adják meg az Ernst-múzeum csoportkiállításának jellegét.

Csontváry Kosztka Tivadartól nem lehet megtagadni, hogy vannak benne finom megérzések, gondolatok, a VIII. és IX. századi japán művészet csodálatos mélységű tájképeihez formailag hasonló képei, de lángészek, zeninek, üstökösök, sőt még csak nagy tehetségnek is csak a snobok, vagy az álműveltek nevezik. Tájképei, panorámái nagy méretükkel tűnnek ki, alakjai pedig nem primitívek, hanem az örült ember lázalmában született torzképek, olyanok, amiket az elmegyógyász a klinikai gyakorlatból igen jól ismer. De azokat legfeljebb egészségügyi kiállításon mutatják be, nem pedig ott, ahol a látogatók a művészetet keresik.

A csodagyermeknek, Peterdi Gábornak pedig kár volt gyermekded képeivel várni a hatást. Egy zeneműnek első tételét a zenész nem mutatja be előre, az énekes nem skálázik a publikum előtt, a szónok sem a hallgatósága előtt tanulja beszédét. Egy festő dadogása csak akkor érdekes, ha ez a dadogás a történeti távlatban, fejlődésének egy részét képezi, egyébként bosszantó. Mintahogyan bosszantó ennek a csodagyermeknek a kiállítása. Jó színérzéke van, de hiányzik a forma, a rajz, a technika, a kultúra, az egyéniség, szóval az, mi által ez a kiállítás létjogosultságot nyerne.

A harmadik kiállító, Fenyő Györgyre, kár a szót vesztegetni. Vajon társadalmi és vagyoni pozíciójának nyomatéka nélkül kiállíthatott volna-e az előkelő helyiségben? Akkor is ígéret volna-e, akkor is találnának-e benne csak egy szikrányi jót is, ha csak egyike volna a magyar élet számos névtelen ígéretek és igazi tehetségének?

Hol van a szigorú, pártatlan, megvesztegethetetlen magyar műkritika? Miért nem tiltakozunk az áltehetségek burjánzása ellen, miért engedjük zslésimket rontani? Vagy az alkímélet hályoga borítja a szemeket?

Réméljük, hogy az elkövetkező kiállítások összevágatása szerencsésebb, szemet, lelket üdítőbb lesz.

(Esztergom.)

Mohai Ágnes.

CSODABOGÁR.

A szegedi képzőművészeti körök nagy belső háborúságát illusztrálja az a két közlemény, amely a *Szegedi Napló* hasábjain megjelent:

NYILTTÉR*)

Válasz Feifért bácsi kritikájára.

En nem haragszom rajztanár úr, mert akaratán kívül nagy szolgálatot tett nekem: soha ilyen látogatott nem volt a kiállításom és az ön firkálására ideözönlő közönség extázisa az ön által lehúzott Miss Szeged, Paupert Baba és Goitein Lici képei előtt volt a legjobb válasz az ad abszurdum kritikára.

*) E rovatban közlöttékért sem a kiadóhivatal sem a szerkesztőség felelősséget nem vállal.